

HỒI 25 (A)

CỬ HỎA LIỆU THIÊN HÀ HOÀNG HOÀNG

Bùng bùng lửa thánh cháy lên,
 Làm trai quyết chí báo đền núi sông.
 Muôn người trên dưới một lòng,
 Xua quân Hồ Lỗ đại công cáo thành.

Mọi người lo lắng Trương Vô Kỵ bị thương nên không đuổi theo, vội vàng xúm lại. Trương Vô Kỵ mỉm cười, xua tay, ý nói không sao cả, trong thân thể phát động Cửu Dương thần công, đẩy khí âm hàn của Huyền Minh thần chưởng ra ngoài. Trên đầu chàng như cái lồng hấp, những làn hơi trắng từng tia bay lên. Chàng cởi áo ngoài, hai bên mạng sườn có dấu hai bàn tay màu đen sậm. Cửu Dương thần công vận chuyển một hồi, hai bàn tay từ màu đen biến thành màu tím, từ màu tím biến thành màu tro, sau cùng biến mất không còn dấu vết gì nữa. Trước sau chỉ mất nửa giờ đồng hồ, khác hẳn trước kia mấy năm không khu trừ được âm độc của Huyền Minh thần chưởng, bây giờ khoảnh khắc là mất hẳn. Chàng đứng lên, nói:

- Lần này tuy hung hiểm thật, nhưng sau cùng chúng ta cũng biết được mặt mũi của kẻ đối đầu.

Khi Huyền Minh nhị lão đối chưởng với Dương Tiêu, Vi Nhất Tiểu thì trước đó đã bị Cửu Dương thần công của Trương Vô Kỵ xung kích rồi, âm độc trong chưởng lực chưa được hai thành lúc bình thường, thế mà Dương Vi hai người phải ngồi đả tọa vận khí, một hồi thật lâu mới đẩy được hết âm độc ra. Trương Vô Kỵ quan tâm đến thương thế của thái sư phụ nhưng Trương Tam Phong nói:

- Hỏa công đầu đà nội công chẳng đáng gì, ngoại công tuy cương mãnh thật nhưng so với Huyền Minh thần chưởng thì còn kém xa, thương thế của ta không có gì đáng ngại.

Vừa lúc đó chưởng kỳ sứ Nhuệ Kim Kỳ là Ngô Kinh Thảo bước vào bẩm báo, tất cả địch nhân đến xâm phạm đã xuống núi rồi. Du Đại Nham liền sai tri khách đạo nhận dọn cỗ chay để mời quần hào Minh giáo. Trong bữa tiệc, Trương Vô Kỵ liền kể lại cho Trương Tam Phong và Du Đại Nham tất cả sự

tình từ khi từ biệt tới bây giờ, ai nấy đều kinh hãi thở dài. Trương Tam Phong nói:

- Năm xưa cũng tại nơi điện Tam Thanh này, ta đã từng cùng một ông già trao đổi một chương, có điều là hồi đó y mặc giả làm quân Mông Cổ nên không biết là người nào trong hai người đó. Nói ra thật đáng hổ thẹn, cho đến hôm nay, chúng ta vẫn chưa biết rõ kẻ đối đầu gốc gác thế nào.

Dương Tiêu nói:

- Không biết cô gái họ Triệu kia lai lịch thế nào mà sao cao thủ như loại Huyền Minh nhị lão cũng phải cam tâm để cho cô ta sai khiến.

Mọi người suy đoán đủ loại nhưng không biết rõ thế nào. Trương Vô Kỵ nói:

- Trước mắt có hai chuyện lớn phải làm. Việc thứ nhất là đi cướp Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao để trị cho khỏi thương thế của Du tam sư bá và Ân lục sư thúc. Việc thứ hai là nghe ngóng tin tức nhóm Tổng đại sư bá hiện nay ở đâu. Cả hai việc đó đều ở trong tay cô gái họ Triệu kia.

Du Đại Nham cười gượng nói:

- Ta tàn phế đã hai mươi năm, dù quả có tiên đan thần dược cũng trị không khỏi được đâu, lo việc cứu đại ca, lục đệ các anh em mới là cần.

Trương Vô Kỵ nói:

- Việc không thể trì hoãn, xin Dương tả sứ, Vi Bức Vương và Thuyết Bất Đắc đại sư ba vị đi cùng tôi xuống núi truy tìm tung tích địch nhân. Các chương kỳ phó sứ của Ngũ Hành Kỳ chia nhau ra đến các phái Nga Mi, Côn Lôn, Không Động và Nam Thiếu Lâm ở Phúc Kiến liên lạc với các phái, nghe ngóng tin tức. Xin ông ngoại và cậu đi xuống Giang Nam chinh đôn lại giáo chúng Thiên Ứng Kỳ. Thiết Quan đạo trưởng, Chu tiên sinh, Bành đại sư cùng các chương kỳ sứ Ngũ Hành Kỳ tạm thời ở lại núi Võ Đương, nghe lệnh thái sư phụ của tôi Trương chân nhân, ở giữa điều động hoạch định.

Chàng thuận miệng sắp đặt ngay trong bàn tiệc. Ân Thiên Chính, Dương Tiêu, Vi Nhất Tiểu mọi người đều đứng dậy, khom lưng nhận lệnh. Trương Tam Phong lúc đầu còn ngờ rằng chàng trẻ quá, làm sao thống suất được quần hào, bây giờ thấy chàng phát hiệu ra lệnh, các đại hào kiệt trong võ lâm như Ân Thiên Chính, Dương Tiêu... đều nhất nhất tuân theo, trong lòng cực kỳ vui sướng nghĩ thầm: “Y học được Thái Cực Quyền, Thái Cực Kiếm của ta chẳng qua chỉ do nội công có căn bản, ngộ tính cao, tuy cũng khó thật nhưng chưa phải thật là quý. Còn như y có thể quản thúc các đại ma đầu của Minh giáo, Thiên Ứng giáo đưa bọn họ đi lại con đường ngay thẳng, cái đó mới thực là một đại sự. Ôi, Thúy Sơn có người nổi đời rồi, Thúy Sơn có người nổi đời rồi”. Nghĩ đến đây, ông không nhịn nổi vuốt râu mỉm cười.

Trương Vô Kỵ, Dương Tiêu, Vi Nhất Tiểu cả bọn ăn no rồi, lập tức từ biệt Trương Tam Phong xuống núi thám thính hành tung của Triệu Mẫn. Bọn Ân Thiên Chính tiến đến ngoài núi mới quay lại. Dương Bất Hối lưu luyến không muốn rời xa phụ thân, đưa chân đến hơn một dặm. Dương Tiêu nói:

- Bất Hối, con về đi, cố gắng chăm sóc cho Ân lục thúc.

Dương Bất Hối đáp:

- Vâng.

Nàng đưa mắt nhìn Trương Vô Kỵ, đột nhiên má đỏ bừng, nói nhỏ:

- Vô Kỵ ca ca, em muốn nói với anh đôi câu.

Dương Tiêu và Vi Nhất Tiểu cả bọn ba người trong bụng cười thâm: “Hai người có tình thanh mai trúc mã[1], thế nào chẳng có vài lời muốn nói”. Lập tức gia tăng cước bộ, chạy xa một đoạn.

Dương Bất Hối nói:

- Vô Kỵ ca ca, anh đến đây.

Nàng nắm tay Vô Kỵ, đến ngồi xuống một tảng đá lớn bên sườn núi. Trương Vô Kỵ trong lòng nghi hoặc tự hỏi: “Ta và cô nàng biết nhau từ nhỏ, giao tình không phải tầm thường. Vậy mà lần này xa nhau lâu ngày không gặp, sao cô ta lại đối với mình thật là lạnh nhạt chẳng thân mật tí nào, bây giờ lại muốn nói chuyện?”.

Chỉ thấy Dương Bất Hối chưa mở miệng mặt đã đỏ bừng, cúi đầu lặng thinh. Một lúc lâu sau mới nói:

- Vô Kỵ ca ca, khi mẹ em mất có ủy thác cho anh lo lắng cho em, phải không?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Đúng thế!

Dương Bất Hối nói:

- Anh vạn dặm đường xa vời vợi, từ bờ sông Hoài đưa em đến Tây Vực giao tận tay cha em, đường đi bao nhiêu lần vào sinh ra tử, trăm cay nghìn đắng. Đại ân không thể đền đáp bằng lời, cái ơn nghĩa đó em chỉ để trong đáy lòng thôi, trước nay chưa nói với anh một lời nào.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Cái đó có gì đáng nói đâu? Nếu như anh không đưa em đến Tây Vực, bản thân anh cũng không có những cơ duyên gặp gỡ, e rằng chất độc phát ra nay đã chết rồi.

Dương Bất Hối nói:

- Không, không đâu. Đại ca nhân hiệp rộng rãi, gặp việc gì rồi cũng phùng hung hóa cát. Vô Kỵ ca ca, em từ nhỏ không có mẹ, cha em tuy thân nhưng có nhiều điều em không thể nói với cha được. Đại ca là giáo chủ của bản giáo thật nhưng trong lòng em, em chỉ nghĩ anh như một người anh ruột thôi. Hôm đó trên Quang Minh Đỉnh thấy anh lành lặn trở về, lòng em mừng không sao nói ra được, chỉ có điều em không tiện nói với anh, anh có giận em không?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Không đâu, đương nhiên là không giận.

Dương Bất Hối nói tiếp:

- Em đối với Tiểu Siêu thực hung ác, thực tàn nhẫn, chắc anh không vừa ý. Chỉ vì mẹ em chết thật thê thảm, đối với ác nhân, từ đó em lòng dạ thật cứng rắn. Về sau thấy Tiểu Siêu đối với anh thật tốt, em không còn ghét nó nữa.

Trương Vô Kỵ mỉm cười:

- Con tiểu a đầu Tiểu Siêu quả thực có nhiều điều kỳ lạ, có điều anh thấy nó không phải là người xấu đâu.

Lúc này mặt trời đã ngã về phương Tây, gió thu mon man thật mát mẻ. Dương Bất Hối vẻ mặt nhu tình vô hạn, sóng mắt long lanh, nói nhỏ:

- Vô Kỵ ca ca, anh nghĩ cha em và mẹ em có không nên không phải với Ân... lục thúc không?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Chuyện cũ rồi, mình không nên nhắc tới nữa.

Dương Bất Hối nói:

- Không đâu, đối với người ngoài thì chuyện đó đã quá lâu rồi, đến em nay cũng đã mười bảy tuổi rồi (?) [2]. Thế nhưng dù thế nào Ân lục thúc vẫn không quên được mẹ em. Bây giờ ông ta lại bị thương nặng, ngày đêm hôn mê, vẫn thường cầm tay em, không ngớt gọi: “Hiểu Phù, Hiểu Phù”. Ông ấy còn nói: “Hiểu Phù, em đừng bỏ anh. Chân tay anh gãy cả rồi, đã thành phế nhân, anh van em, đừng bỏ anh nhé, đừng làm ngơ không ngó ngàng gì đến anh”.

Nàng nói đến đây, nước mắt rung rung thật là kích động. Trương Vô Kỵ nói:

- Đó chẳng qua là lục thúc nói ra khi thần trí nửa mê nửa tỉnh, không có gì làm chắc chắn đâu.

Dương Bất Hối nói:

- Chẳng phải đâu. Anh không rõ nhưng em biết rõ. Khi ông ấy tỉnh táo rồi, mỗi lần nhìn em, ánh mắt và thần khí cũng vẫn như thế, có ý cầu khẩn em đừng bỏ ông ta, nhưng không dám nói ra lời đấy thôi.

Trương Vô Kỵ thở dài một tiếng, chàng biết rằng vị sư thúc này võ công tuy cao, tính tình lại thật yếu đuối. Hồi nhỏ chàng vẫn thường thấy chỉ một chuyện hết sức nhỏ nhặt cũng làm ông ta khóc một hồi, cái chết của Kỷ Hiểu Phù đối với ông thật là một biến cố lớn, bây giờ tứ chi lại gãy nát, dĩ nhiên ông ta tâm thần kinh hoảng bất an. Chàng bèn nói:

- Ngu huynh sẽ kiệt tận toàn lực tìm cách đoạt cho bằng được Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao để trị cho Tam sư bá và Lục sư thúc.

Dương Bất Hối nói:

- Mỗi lần Ân lục thúc nhìn em như thế, nghĩ lại em càng thấy cha em và mẹ em không phải, càng thấy ông ta đáng thương hơn. Vô Kỵ ca ca, em đã chính miệng bằng lòng với Ân... Ân lục thúc, chân tay ông ấy khỏi cũng thế, cả đời tàn phế cũng thế, em nguyện sẽ ở bên cạnh ông ấy mãi mãi, vĩnh viễn không rời xa ông ta.

Nàng nói đến đây, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng, thế nhưng thần thái vừa phân khởi hờn hờ, lại vừa thẹn thùng. Trương Vô Kỵ kinh hãi, không ngờ rằng nàng lại cả gan cùng Ân Lê Đình phó thác cuộc đời, nhất thời không biết phải phản ứng ra sao, chỉ ấp úng:

- Em... em...

Dương Bất Hối nói:

- Em đã nói chắc chắn như chém đinh chặt sắt là đã nhất định theo ông ta. Dù cho cả đời ông không cử động được thì em cũng sẽ hầu hạ bên giường, lo liệu việc ăn uống, nói chuyện vui cho ông ấy giải sầu.

Trương Vô Kỵ nói:

- Thế nhưng cô...

Dương Bất Hối cướp lời:

- Chẳng phải vì em nhất thời kích động mà hứa thế với ông ấy đâu. Trên đường đi em đã suy nghĩ thật nhiều thật kỹ. Không những ông ấy không bỏ em được mà em cũng không bỏ ông ấy được. Nếu như ông ấy bị thương nặng không chữa nổi thì em cũng không sống được đâu. Mỗi khi em ở gần ông ấy, ông ấy say đắm nhìn em, em thấy sung sướng vô cùng. Vô Kỵ ca ca, khi còn bé chuyện gì em cũng kể cho anh nghe, em muốn ăn bánh nướng, cũng nói cho anh hay, trên đường đi muốn ăn kẹo cũng nói với anh. Khi đó mình làm gì có tiền để mua, nửa đêm anh vào lấy cặp của họ ra cho em, anh có còn nhớ không?

Trương Vô Kỵ nghĩ đến năm xưa khi chàng cầm tay cô ta dẫn đi tìm cha, hai anh em sống chết có nhau không khỏi chạnh lòng, hạ giọng nói:

- Anh nhớ chứ.

Dương Bất Hối cầm bàn tay chàng nói:

- Anh đưa cho em cái kẹo, em không nỡ ăn, cầm trong tay đi đường, ánh nắng chiếu vào kẹo chảy ra, em tiếc quá khóc mãi không thôi. Anh bảo để anh tìm cho em cái khác nhưng tiếc thay về sau đâu có tìm thấy loại kẹo đó nữa. Về sau anh mua cho em những cái kẹo vừa to vừa ngon, em không thích lại khóc nữa khiến anh bực mình quá mắng em là không biết nghe lời, có đúng không?

Trương Vô Kỵ mỉm cười nói:

- Anh mắng em anh đâu có nhớ.

Dương Bất Hối nói:

- Tính tình em cố chấp lắm, Ân lục thúc là chiếc kẹo đầu tiên em thích, em sẽ không thích cái kẹo nào thứ hai. Vô Kỵ ca ca, có khi em nghĩ thật là trẻ con, anh tốt với em như thế, mấy lần cứu em thoát chết, đúng ra em... em phải suốt đời hầu hạ anh mới phải. Thế nhưng em coi anh chẳng khác gì anh ruột, trong lòng em thương anh kính anh, thế nhưng đối với ông ta em thấy thương hại không để đâu cho xiết, mền ông ta không nói ra được. Ông ấy tuổi còn hơn gấp đôi em, lại là trưởng bối của em, người ta thế nào cũng cười em, cha em lại là kẻ thù không đội trời chung, em... em biết là không ổn... nhưng dù thế nào chẳng nữa, em cũng sẽ nói với anh.

Nàng nói đến đây, không dám nhìn vào mặt Trương Vô Kỵ nữa, lập tức đứng dậy, chạy mất.

Trương Vô Kỵ nhìn lưng nàng khuất sau một sườn núi, trong lòng hoang mang, không biết tính sao, đứng ngơ ngẩn hồi lâu, rồi chạy đuổi theo ba người Vi Nhất Tiếu. Thuyết Bất Đắc và Vi Nhất Tiếu thấy khóe mắt chàng dường như có ngân lệ, liếc Dương Tiêu mỉm mỉm cười, ý như muốn nói: “Chúc mừng người nhé, chẳng bao lâu nữa Dương tả sứ sẽ thành bố vợ của giáo chủ”.

Bốn người xuống khỏi núi Võ Đương. Dương Tiêu nói:

- Cô nương họ Triệu đó tiền hô hậu ủng, không phải chỉ đi một mình, muốn tìm tung tích nàng ta không có gì là khó. Chúng ta chia nhau ra bốn hướng đông tây nam bắc tra tìm, hẹn ngày mai đúng Ngọ gặp nhau tại Cốc Thành. Tôn ý của giáo chủ ra sao?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Hay lắm, cứ như thế, để tôi đi về phương tây.

Cốc Thành nằm ở phía đông núi Võ Đương, chàng đi về hướng tây tra xét, có nghĩa là phải đi xa hơn những người kia một khúc đường. Chàng dặn tiếp:

- Võ công của Huyền Minh nhị lão rất là ghê gớm, ba vị nếu có gặp họ, nếu tránh được thì tránh, đừng một mình động thủ với họ làm gì.

Ba người vâng lệnh, lập tức hành lễ từ biệt, chia ra ba hướng đông nam bắc mà đi.

Về phía tây toàn là đường núi, Trương Vô Kỵ thi triển khinh công chạy thật nhanh, chỉ hơn một giờ đã đến Thập Yên Trấn. Chàng ghé vào thị trấn kiếm một quán ăn gọi một tô mì, hỏi tiểu nhị hỏi xem có thấy một chiếc kiện bọc gấm đoạn vàng đi qua không. Gã tiểu nhị đáp:

- Có chứ. Còn thêm ba người bệnh nặng, nằm trong võng khiêng theo nữa, đi về hướng Hoàng Long Trấn, mới chưa đến một giờ.

Trương Vô Kỵ mừng lắm, nghĩ thầm bọn người này không thể đi nhanh, để khỏi tiết lộ hành tung của mình đến trời tối đuổi theo cũng không muộn. Chàng bèn tìm một nơi vắng lặng, nằm ngủ một giấc, đợi đến canh một mới thẳng hướng Hoàng Long Trấn mà đi.

Lúc đến trấn trời chưa tới canh hai, chàng náu mình dưới góc tường, thấy đường xa hoàn toàn yên tĩnh không một bóng người, nhưng ở một khách điểm lớn vẫn còn đèn đuốc sáng trưng. Chàng tung mình nhảy lên mái nhà, nhảy vài cái, đã đến mái nhà bên cạnh khách điểm, nhìn quanh thấy ở bên ngoài đồng trống nơi bờ sông có một cái lều vải lớn, đằng trước đằng sau có người qua lại, canh gác thật nghiêm mật, nghĩ thầm: “Không lẽ Triệu cô nương lại ở nơi cái lều kia? Hình dáng nói năng cô ta chẳng khác gì người Hán, nhưng hành sự ngang tàng sảng khoái, có vài phần phong thái người Mông Cổ”. Khi đó người Nguyên cai trị Trung Hoa đã lâu, không hiếm những người Hán khá giả cố học cách của người Mông Cổ cho là vinh dự nên cũng không có gì là lạ.

Vô Kỵ đang tính toán làm sao đến gần cái lều đó được, bỗng nghe từ một cửa sổ nơi khách điểm vọng ra mấy tiếng rên. Chàng chợt động tâm vội nhảy xuống rón rén men đến cửa sổ, nhìn vào trong. Trong nhà có ba người nằm trên ba chiếc giường, trong đó hai người nhìn không rõ mặt. Người nằm gần cửa sổ hai tay hai chân đều quấn vải trắng chính là "A Tam", y xuýt xoa nhỏ xem chùng vết thương cực kỳ đau đớn. Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: “Chân tay y bị ta đánh gãy, thế nào cũng dùng linh dược bản môn là Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao để chữa trị. Lúc này nếu không cướp lấy thì còn lúc nào?”. Chàng lên đẩy tung cửa sổ, tung mình nhảy vào, một người đứng trong phòng kinh hãi kêu lên, vung chưởng đánh ra. Trương Vô Kỵ giơ tay chộp đầu quyền của y, tay phải điểm luôn vào huyệt tê, quay lại nhìn thấy hai người nằm kia chính là gã đầu hói "A Nhị" và Bát Tí Thần Kiếm Phương Đông Bạch. Còn người bị chàng điểm huyệt mặc trường bào vải xanh, tay còn cầm hai cái kim chắc là đang châm cứu cho ba người đỡ đau. Trên bàn để một cái bình màu đen, cạnh bình có mấy khối ngải cứu.

Trương Vô Kỵ cầm cái bình lên, mở nút ra ngửi, thấy một mùi cay nồng, cực kỳ hăng xông vào mũi. "A Tam" kêu lên:

- Có người đến cướp thuốc...

Trương Vô Kỵ ngón tay nhanh như gió điểm luôn á huyệt của cả ba người, mở băng của "A Tam" ra coi, quả nhiên tay chân y đều một màu đen, phủ một

lớp cao mỏng. Chàng e ngại Triệu Mẫn nguy kế đa đoan, cố ý để thuốc giả trong bình, đề dụ cho mình tới nên vết tất cả thuốc cao trên người "A Tam" lẫn gã đầu hói "A Nhị" vào băng vải, thì dù thuốc trong bình có thể giả nhưng thuốc từ ngay vết thương của họ hẳn không thể nào giả được. Người canh gác bên ngoài nghe tiếng, đập cửa xông vào. Trương Vô Kỵ không thèm nhìn đến họ, giơ chân đá mỗi người một cái văng cả ra ngoài. Chỉ trong giây lát, người trong khách điếm kêu la om xòm, náo loạn cả lên.

Trương Vô Kỵ liên tiếp đá sáu người mới vết được một nửa số thuốc cao trét trên người "A Tam" và lão hói đầu "A Nhị", nghĩ thầm nếu mình dây dưa thêm, để cho Huyền Minh nhị lão xông ra thì thật là khó khăn, nên bỏ ngay cái bình thuốc và cuốn băng vào túi, nhắc gã thầy thuốc lên ném luôn ra ngoài cửa sổ.

Không ngoài dự liệu của chàng, chỉ nghe bình một tiếng thật lớn, gã thầy thuốc kia đã bị đánh trúng một chưởng lăn quay ra đất, ngoài cửa sổ quả có cao thủ mai phục tập kích. Trương Vô Kỵ lợi dụng ngay giây phút đó, phi thân ra ngoài, trong bóng đêm ánh sáng lấp loáng, hai món binh khí đã đâm tới. Chàng tay trái kéo, tay phải đẩy, thi triển Càn Khôn Đại Na Di, kiếm bên trái liền đâm trúng người bên phải còn ngọn giáo bên phải đâm ngay vào người bên trái, đang lộn xộn thì chàng đã chạy xa rồi.

Chàng trên đường về cảm thấy vui vẻ, tuy chuyến đi chưa tìm ra được chân tướng Triệu Mẫn nhưng lấy được Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao thì dù gì vẫn hơn. Chàng lập tức chạy về núi Võ Đương, nhờ Hồng Thủy Kỳ cho người đến Cốc Thành, báo cho bọn Dương Tiêu quay trở lại. Trương Tam Phong và những người khác nghe tin đã lấy được Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao đều hết sức vui mừng.

Trương Vô Kỵ xem xét kỹ thuốc cao bôi trên người "A Tam" rồi so sánh với thuốc cao trong bình, quả đúng là cùng một thứ. Cái bình đó là một khối ngọc lớn tạc thành, đen nhánh như sơn, cầm trên tay thấy âm âm trông có vẻ cổ kính. Riêng cái bình đó không thôi cũng là một bảo vật quý giá rồi. Chàng không còn hoài nghi gì nữa, sai người khiêng Ân Lê Đình và Du Đại Nham vào phòng riêng, để hai chiếc giường song song.

Dương Bất Hối đi theo vào, nàng không dám nhìn thẳng vào mặt Vô Kỵ nhưng trên mặt đầy vẻ rạn rỡ, trong lòng cực kỳ cảm kích, đủ thấy Trương Vô Kỵ đưa nàng sang Tây Vực, uống thay nàng ly rượu độc ở nhà Hà Thái Xung, bao nhiêu ân tình đó cũng không bằng được việc chàng trị bệnh cho Ân Lê Đình.

Trương Vô Kỵ nói:

- Tam sư bá, các vết thương cũ của sư bá nay đã lành rồi, muốn chữa bệnh thì diệt nhi phải đánh gãy các khớp xương rồi nối lại, chỉ mong sư bá cố chịu cái đau nhất thời này.

Du Đại Nham chẳng tin là mình đã tàn phế hai mươi năm nay lại có thể chữa lành, nhưng cùng lắm có không khỏi thì cũng đến như bây giờ thôi, trong hai mươi năm qua ông chẳng còn coi chuyện gì vào đâu nữa nên nghĩ thầm: "Vô Kỵ tận tâm kiệt lực, muốn đền đáp cái lỗi lầm của cha mẹ, không làm thì suốt đời không yên tâm. Cái đau nhất thời của ta, nào có đáng gì?"

Ông không nói thêm, chỉ mỉm cười đáp:

- Cháu cứ tùy ý mà làm, không sao.

Trương Vô Kỵ bảo Dương Bất Hối ra ngoài, cởi hết y phục Du Đại Nham ra, lấy tay mò các chỗ xương gãy cho thật kỹ càng, sau đó điểm huyết cho ông mê đi, vận kinh lên mười ngón tay, nghe cắc cắc cắc liên thanh bất tuyệt, đánh gãy lại các chỗ xương cũ nay đã liền. Du Đại Nham tuy huyết đạo bị điểm nhưng đau đến nổi tỉnh lại. Trương Vô Kỵ thủ pháp nhanh như gió, xương lớn xương nhỏ gì cũng đánh gãy hết, sau đó nối lại tất cả các bộ vị, bôi Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao lên rồi bó lại, ghép thêm giá gỗ bên ngoài, sau đó mới châm kim cho bớt đau.

Chữa cho Ân Lê Đình thì dễ dàng hơn nhiều, các xương gãy khi còn ở Tây Vực chàng đã nắn lại cho thẳng cả, lúc này chỉ cần bôi Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao là đủ. Xong xuôi, chàng sai chính phó kỳ sứ Ngũ Hành Kỳ luân phiên canh gác, đề phòng địch nhân kéo đến quấy nhiễu.

Quá trưa hôm đó, ăn cơm xong, Trương Vô Kỵ nằm trong vân phòng ngủ một lát lấy lại sức cho đêm qua chạy đôn chạy đáo, đang mơ màng nghe tiếng người đi tới trước cửa, liền tỉnh ngay dậy. Tiểu Siêu ở bên ngoài canh hỏi nhỏ:

- Chuyện gì thế? Giáo chủ đang ngủ.

Chương kỳ sứ Hậu Thổ Kỳ Nhan Viên nói nhỏ:

- Ân lục hiệp đau đến bất tỉnh ba lần, không biết giáo chủ...

Trương Vô Kỵ không đợi y nói hết câu, nhồm dậy chạy ra, rảo bước đến phòng Du Đại Nham, thấy Ân Lê Đình hai mắt trợn ngược, đã bất tỉnh rồi. Dương Bất Hối hoảng đến hai mắt đăm lệ, không biết phải làm sao. Nằm bên cạnh Du Đại Nham nghiêng răng kêu ken két, hiển nhiên đang cố nhịn đau, chỉ vì tính ông kiên cường, không để lọt ra tiếng rên rĩ nào.

Trương Vô Kỵ thấy tình hình đó, cực kỳ lạ lùng, tại các huyết Thừa Khấp, Thái Dương, Đan Trung... của Ân Lê Đình nắn bóp mấy cái, cứu ông ta tỉnh lại, quay sang hỏi Du Đại Nham:

- Tam sư bá, các chỗ xương gãy đau lắm sao?

Du Đại Nham đáp:

- Chỗ xương gãy đau thì đã đành, có điều lục phủ ngũ tạng ngứa ngứa chịu không nổi... tưởng như, tưởng như có muôn ngàn con côn trùng đang đục khoét.

Trương Vô Kỵ kinh hãi không đâu cho hết, nghe Du Đại Nham nói, rõ ràng là trúng chất kịch độc, vội hỏi Ân Lê Đình:

- Lục thúc, chú thấy sao?

Ân Lê Đình nửa mê nửa tỉnh đáp:

- Đỏ có, tím có, xanh có, lục có, vàng có, trắng có, lam có... đẹp ơi là đẹp, biết bao nhiêu là bong bóng bay vòng vòng, chạy qua chạy lại... thật là dễ ưa... người xem... người xem...

Trương Vô Kỵ "Ồi chà" một tiếng, tưởng như muốn ngất ngay tại chỗ. Chàng nghĩ ngay đến trong Độc Kinh của Vương Nạn Cô có chép:

Thất trùng thất hoa cao, dùng bảy loại độc trùng, bảy loại độc hoa, đem trộn lẫn nấu với nhau mà làm thành, người trúng độc trước thấy nội tạng ngứa ngứa như bảy loại trùng đang cắn xé, sau đó trước mắt thấy hiện lên bảy màu, đẹp dễ huyền ảo, như bảy loại hoa bay chập chờn. Thất trùng thất hoa cao dùng bảy loại trùng, bảy loại hoa tùy theo mỗi người một khác, nam bắc cũng chẳng giống nhau. Tối linh nghiệm thần hiệu có bốn mươi chín cách phối chế khác nhau, biến hóa ra sáu mươi ba phương thuốc. Chỉ có người chế thuốc giải được thôi.

Mồ hôi trán Trương Vô Kỵ vã ra như tắm, không ngờ lại trúng kế Triệu Mẫn. Nàng ta cố ý để thất trùng thất hoa cao trong bình ngọc đen, lại bôi thứ thuốc kịch độc đó lên người "A Tam" và "A Nhị", không coi tính mệnh của hai cao thủ đó vào đâu cốt sao dụ được mình vào tròng, tâm địa độc ác đến thế, không ai có thể tưởng tượng nổi.

Chàng hỏi hận quá, vội vàng hành động thật nhanh, cởi hết các giá gỗ buộc trên hai người, dùng rượu trắng rửa sạch chất cao độc. Dương Bất Hối thấy chàng mặt mày nghiêm trọng, biết rằng việc chẳng lành, nên cũng không còn hiềm kỵ gì nữa, giúp chàng dùng rượu rửa sạch tứ chi Ân Lê Đình. Thế nhưng màu đen đã thấm vào da thịt, rửa không ra, chẳng khác nào thợ sơn dính sơn vào tay, không dễ gì một ngày một buổi mà sạch được.

Trương Vô Kỵ không dám dùng thuốc một cách khinh suất, chỉ lấy các loại trần thông an thần cho hai người uống. Chàng đi ra phòng ngoài, vừa hốt hoảng, vừa xấu hổ, không còn bụng dạ nào nữa hai đầu gối mềm nhũn ra, nằm phục xuống đất khóc òa lên. Dương Bất Hối kinh hãi, chỉ biết kêu lên:

- Vô Kỵ ca ca, Vô Kỵ ca ca.

Trương Vô Kỵ nức nở:

- Chính tay ta giết Tam sư bá và Lục sư thúc rồi.

Chàng trong bụng thầm tính toán: "Loại thất trùng thất hoa cao này có hàng trăm cách phối chế khác nhau, ai biết cô ta dùng bảy loại hoa nào, bảy loại trùng nào? Muốn hóa giải chất kịch độc toàn do phương pháp dĩ độc công độc, chỉ

cần sai một loại độc trùng độc hoa, dùng thuốc lỡ tay, lập tức tam sư bá và lục sư thúc chết ngay”.

Trong giây phút đó, chàng hiểu ngay vì sao cha mình lại tự vẫn, cái sai lầm to lớn không cứu vãn được, ngoài việc lấy cái chết để tạ tội ra, thật chẳng còn cách nào khác. Chàng uể oải đứng lên, Dương Bất Hối liền hỏi:

- Quả không có thứ thuốc nào chữa được ư? Ngay cả miễn cưỡng làm thử cũng không được à?

Trương Vô Kỵ chỉ biết lắc đầu. Dương Bất Hối thở dài:

- Thôi được.

Thần sắc nàng thản nhiên, không còn vẻ gì kinh hoàng nữa. Trương Vô Kỵ trong lòng nhói lên, nhớ đến hôm trước nàng có nói: “Nếu như ông ấy không sống được, thì em cũng chẳng thiết sống nữa” nghĩ thầm: “Lần này ta đâu phải chỉ làm chết hai người, hai mà thành ba”. Trong lòng chàng còn đang nặng như chì, bỗng thấy Ngô Kinh Thảo đến trước cửa bẩm:

- Giáo chủ, cô nương họ Triệu kia đang ở ngoài đạo quan xin được gặp.

Trương Vô Kỵ vừa nghe thế, bi phần không sao kìm được, kêu lên:

- Ta đang muốn đi kiếm cô nàng đây.

Chàng rút nganh thanh trường kiếm Dương Bất Hối đeo ở ngang hông rào bước đi ra. Tiểu Siêu lấy chiếc hoa ngọc trai trên đầu đưa cho Trương Vô Kỵ:

- Công tử, công tử đem trả lại cho Triệu cô nương.

Trương Vô Kỵ đưa mắt nhìn nàng, nghĩ thầm: “Cô này thật là có ý tứ. Ta và cô nương họ Triệu kia thù sâu như bể, ta chẳng nên giữ của nàng ta cái gì”. Chàng một tay cầm kiếm, một tay cầm hoa, đi ra ngoài cửa đạo quan.

Chỉ thấy Triệu Mẫn một mình đứng đó, vẻ mặt tươi cười. Khi đó mặt trời buổi chiều đỏ rực như máu, chiếu xiên xiên lên mặt nàng, trông xinh đẹp không gì sánh kịp. Huyền Minh nhị lão đứng ở sau lưng nàng cách chừng hơn mười trượng. Hai người cầm ba con ngựa, mắt nhìn đi đâu đâu.

Trương Vô Kỵ chuyên mình một cái đã đến ngay trước mặt Triệu Mẫn, tay trái thò ra nắm được ngay hai cổ tay nàng, tay phải để mũi kiếm vào ngực, quát lên:

- Mau đem giải dược ra cho ta.

Triệu Mẫn mỉm cười nói:

- Anh đã hiếp đáp tôi một lần, lần này lại định bức bách nữa hay sao? Tôi lên đây là để hỏi thăm anh, vậy mà mặt mày hầm hầm, sao gọi là đạo đãi khách được?

Trương Vô Kỵ nói:

- Tôi cần giải dược, nếu cô không đưa ra, tôi... tôi không muốn sống nữa, cô cũng chết theo.

Triệu Mẫn mặt hơi đỏ lên, xì một tiếng nói nhỏ:

- Hừ, nói chẳng đâu vào đâu. Anh chết kệ anh, có liên quan gì đến tôi, tại sao lại phải bắt tôi chết theo là sao?

Trương Vô Kỵ sảng giọng:

- Ai hơi đâu mà nói đùa với cô? Cô không cho giải dược thì hôm nay là ngày cả tôi lẫn cô đều chết hết.

Hai tay Triệu Mẫn bị chàng nắm chặt, chỉ thấy người Trương Vô Kỵ run bần bật, kích động không để đâu cho hết, lại thấy trong lòng bàn tay chàng có vật gì cứng cứng, bèn hỏi:

- Trong tay anh cầm cái gì thế?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Đó là châu hoa của cô, trả lại cô đó.

Chàng buông tay, cầm đóa hoa cắm lại trên đầu nàng, rồi lại vòng xuống chop ngay lấy hai cổ tay, vừa buông vừa nắm, thủ pháp nhanh như ánh chớp. Triệu Mẫn nói:

- Cái đó tôi tặng cho anh, sao anh lại không lấy?

Trương Vô Kỵ hậm hực đáp:

- Cô làm tôi khổ đến thế, tôi không lấy gì của cô nữa đâu.

Triệu Mẫn nói:

- Có thật anh không lấy gì của tôi không? Nói thật hay đùa đấy? Thế sao vừa mở miệng anh đã đòi tôi đưa anh thuốc giải là sao?

Trương Vô Kỵ mỗi lần tranh cãi với nàng đều bị lép vế, lúc này cũng ngắc ngư, nghĩ đến Du Đại Nham, Ân Lê Đình không còn sống được bao lâu, lòng đau như cắt, hai hàng nước mắt rung rung tưởng như muốn trào ra. Chàng đã toan mở miệng khẩn cầu, nhưng nghĩ lại Triệu Mẫn ác độc như thế nên chẳng muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt nàng.

Lúc này bọn Dương Tiêu đã nghe tin, kéo nhau ra cửa, thấy Triệu Mẫn đã bị Trương Vô Kỵ bắt giữ, Huyền Minh nhị lão lại đứng tận đằng xa, tưởng như không quan tâm đến, hoặc giả ý y chẳng sợ hãi gì. Mọi người liền đứng sang một bên, bình tĩnh đứng xem.

Triệu Mẫn mỉm cười nói:

- Anh là giáo chủ Minh giáo, võ công chấn động thiên hạ, vậy mà mới gặp khó khăn một chút, đã khóc hu hu như trẻ con. Anh vừa mới khóc, có phải không nào? Rõ thật không biết xấu hổ. Để tôi nói đây, anh bị trúng hai chưởng

của Huyền Minh nhị lão, tôi đến thăm anh thương thế ra sao. Ngờ đâu vừa mới gặp mặt anh đã xí xa xí xô gì sống sống, chết chết là sao? Anh có bỏ tay ra không thì bảo?

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm, dù nàng có muốn chạy trốn cũng không thể nào kịp, chỉ cần chân cô ta vừa động mình sẽ bắt lại ngay nên buông tay Triệu Mẫn ra. Triệu Mẫn giơ tay nấn lại bông hoa trên mái tóc, mỉm cười:

- Sao xem như anh không bị thương chút nào cả?

Trương Vô Kỵ lạnh lùng đáp:

- Chỉ bằng Huyền Minh thân chưởng dễ gì đã thương được người ta.

Triệu Mẫn nói:

- Thế còn Đại Lực Kim Cương Chỉ? Thất trùng thất hoa cao?

Hai câu đó chẳng khác nào hai cái búa giáng vào ngực Trương Vô Kỵ, chàng hậm hực đáp:

- Quả nhiên đúng là thất trùng thất hoa cao.

Triệu Mẫn nghiêm mặt nói:

- Trương giáo chủ, công tử muốn lấy Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao tôi cũng đưa. Giáo chủ muốn lấy giải dược của thất trùng thất hoa cao tôi cũng tặng. Chỉ cần công tử bằng lòng làm cho tôi ba chuyện, tôi sẽ lập tức bung hai tay dâng lên. Còn nếu anh lấy sức uy hiếp tôi, giết tôi thì dễ, còn muốn thuốc giải đã khó càng khó thêm. Anh lại giở ác hình tra khảo tôi, tôi sẽ chỉ cho anh thuốc giả, thuốc độc.

Trương Vô Kỵ mừng quá, nước mắt đang chực trào ra, mặt lập tức tươi rói, vội vàng nói:

- Ba chuyện gì? Nói ngay, nói ngay.

Triệu Mẫn mỉm cười:

- Mới khóc lại cười, thật không biết xấu. Tôi đã nói với anh rồi, tôi chưa nghĩ ra, bao giờ tôi nghĩ ra được lúc đó sẽ nói với anh, chỉ cần anh kim khẩu một lời, quyết không vi ước là xong. Tôi không bắt anh đi hái mặt trăng trên trời, cũng chẳng đòi anh làm chuyện ác vi phạm đạo hiệp nghĩa, cũng chẳng bảo anh tự tử, dĩ nhiên cũng chẳng bảo anh làm heo làm chó.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: “Chỉ cần không vi phạm đạo hiệp nghĩa, thì dù có khó khăn đến mực nào, ta cũng kiệt lực mà làm cho được”. Chàng bèn khẳng khái đáp:

- - Triệu cô nương, nếu được cô nương huệ tứ linh dược để tại hạ trị khỏi cho tam sư bá và lục sư thúc, dù cho cô nương sai bảo điều gì, dầu phải dầu sôi lửa bỏng Trương Vô Kỵ này cũng nguyện mặc tình sai khiến quyết không từ nan.

Triệu Mẫn giơ bàn tay ra nói:

- Hay lắm, vậy mình đập tay ăn thề. Tôi sẽ đưa giải dược cho công tử để trị cho tam sư bá và lục sư thúc, sau này tôi đòi công tử làm cho ta ba chuyện, chỉ cần không vi phạm đạo hiệp nghĩa, công tử phải hết sức làm, không được từ chối đấy nhé.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Xin quyết tuân theo lời vàng ngọc của cô nương.

Hai người nhè nhẹ đập tay ba lần. Triệu Mẫn lấy chiếc hoa trên mái tóc nói:

- Thế bây giờ anh đã chịu lấy đồ của tôi tặng cho chưa?

Trương Vô Kỵ sợ nàng không đưa giải dược, không dám trái ý, vội cầm lấy bông châu hoa. Triệu Mẫn nói:

- Nhưng tôi không muốn anh đem cho con a hoàn đâu nhé.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Vâng.

Triệu Mẫn mỉm cười lui lại ba bước, nói:

- Giải dược sẽ đem đến ngay, xin từ biệt Trương giáo chủ.

Nàng phát tay áo, quay mình đi. Huyền Minh nhị lão liền dắt ngựa lại, đỡ nàng lên yên đi trước. Tiếng chân ba con ngựa lộp cộp lộp cộp, thùng thảng xuống núi.

Bọn Triệu Mẫn ba người vừa khuất sau một triền núi, bên tàn cây lớn phía trái liền nhô ra một người, chính là Tiền Nhị Bại trong thần tiễn bát hùng. Y tay cầm thiết cung, giương tên lớn tiếng nói:

- Chủ nhân chúng tôi trình lên Trương giáo chủ một phong thư, kính xin nhận lấy.

Nói xong nghe soẹt một tiếng đã bắn mũi tên ra. Trương Vô Kỵ khua tay một cái, chộp ngay được mũi tên, thấy mũi không có đầu sắt, đuôi buộc một phong thư. Trương Vô Kỵ cởi ra xem thấy trên phong bì đề: “Trương giáo chủ thân khai”. Chàng mở thư thấy có một bức hoa tiên, trên viết mấy dòng theo lối tiểu khai như sau:

Hộp vàng ấy hai tầng vốn sẵn,

Linh cao kia nằm ẩn bên trong.

Châu hoa ở giữa trống không,

Dược phương dấu đó để phòng cần đưa.

Hai món sớm tặng người quân tử,

Sao lại còn đôn đáo làm chi?

Vật hèn tuy chẳng đáng gì,
Dem lòng rẻ rúng coi như đất bùn.
Dấu sao cũng từ tay tiện thiếp,
Nữ lòng nào chàng lại coi khinh?
Tặng cho người ở kẻ ăn,
Hóa ra phụ tấm chân tình này sao?[3]

Trương Vô Kỵ đọc kỹ ba lần tờ thư, vừa mừng vừa sợ, lại thêm sùng sùng, vội lấy đóa châu hoa ra coi, vặn thử quả nhiên một viên ngọc trai có thể chuyển động, chàng liền tháo ra thấy cán hoa rỗng không trong có chứa một vật gì trắng trắng. Trương Vô Kỵ lấy trong bọc ra một chiếc kim vẫn dùng để châm huyết đạo, khều vật đó ra, quả nhiên là một tờ giấy mỏng dính, trên đó ghi rõ bảy loại độc trùng nào và bảy loại hoa nào, người trúng độc giải cứu ra sao, từng loại từng loại thật minh bạch.

Thực ra chàng chỉ cần biết được các tên của bảy loại hoa, bảy loại trùng kia là biết cách chữa, không cần phải ai chỉ điểm. Chàng xem giải pháp hoàn toàn không có gì sai sẩy, biết Triệu Mẫn không có ý phá mình nữa, thực là mừng rỡ, chạy ngay vào nội viện, theo đúng đó mà phối chế thuốc men cứu chữa. Quả nhiên chỉ hơn một giờ sau, độc thể của Du Ân hai người nhẹ hẳn, trong người không còn ngứa ngáy nữa, mắt cũng không còn bị hoa.

Chàng lại lấy cái hộp vàng dùng để đựng bông hoa hạt châu của Triệu Mẫn tặng ra xem kỹ, sau cùng mở được hai tầng giáp nhau ra, bên trong quả đựng đầy thuốc cao đen nhánh, mùi thật thơm tho, mát dịu.

Lần này chàng không dám bộp chộp, bắt một con chó, bẻ gãy một bên chân sau, bôi thử cao lên vết thương, đợi đến sáng hôm sau, con chó vẫn tỉnh táo nhanh nhẹn, không có vẻ gì là trúng độc, chỗ vết thương đã thấy khá hơn nhiều.